

SALON ELIOTT

••••• JEAN MARSH •••••

motto

román

Salon Eliott

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jean Marsh
Salon Eliott – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Praha 2019

Přeložila Irmgard Kolinská

KAPITOLA PRVNÍ

„SUNDEJ TO!“ ozvalo se hlasitě a ostře, ale se zřetelnou snahou potlačit skryté emoce.

Dívka s cylindrem na hlavě a ve fraku, jejíž útlá silueta se rýsovala v okně, se otočila. „Nemyslela jsem to neuctivě,“ řekla váhavě a sundala si cylindr.

Beatrice se shovívavě podívala na svou mladší sestru. „Ovšemže ne. Promiň.“ Evangelinina krásná vážná tvář se rozzářila nesmělým úsměvem. Vrhla se na Beatrice a objala ji. Beatrice jí uhladila dlouhé tmavé vlasy, které jí jako dva závoje spadaly do čela, a jemně ji odstrčila. Otočila se k posteli, na níž byly rozloženy různé pánské svršky. „Kdo by si byl pomyslel, že otec má tolik šatstva?“ Beatrice držela v ruce kanárkově žlutou hedvábnou vázanku. „Nepamatuju si, že by tohle kdy nosil.“

„Vůbec si ho v tom nedovedu představit.“ Evangeline se rozhledla po velké ponuré ložnici s vysokým stropem, zařízené těžkým, tmavým viktoriánským nábytkem rozestavěným podél stěn, na nichž byly stejně tmavé vzorované tapety, a pomyslela si, jak dobře to vše vystihuje otcovu nerudnou povahu. To, jak si ho pamatovala, nějak nešlo dohromady s nošením kanárkově žluté vázanky.

„Podívej se na tohle.“ Beatrice vytáhla zásuvku masivní mahagonové komody a zvedla ruku s několika šálami. „Hedvábne,“ řekla nevěřícně a nechala šály klouzat mezi prsty. „Úplně všechny.“ Pevně sevřela rty, což bylo pro Evangeline neklamným znamením, že bude zle. „Ty rozhodně nehodlám rozdávat londýnským chudým.“ Evangeline se ještě jednou podívala na svůj obraz ve vysokém zrcadle. Jestlipak by se dalo něco udělat z tohoto fraku, kdyby se vyndaly vycpávky a ustříhly šosy?

Beatrice popuzeně zvedla tmavě šedý kabát a začala ho skládat. „Ne, nemůžu tomu uvěřit!“ zvolala. „Teď se doopravdy zlobím.“

„Proč, co jsi zase našla?“ zeptala se Evangeline.

„Co jsem našla? Je to kašmír. Ten by stál víc, než dělá Mollyina mzda za celý rok.“ Beatrice vztekle hodila kabát na postel a prudce se otočila k oknu. Její pravidelná, poněkud ostře řezaná tvář lemovaná nazrzlými vlasy teď byla červená zlostí a výrazem připomínala rozlíčenou kočku. „Já to nechápu. Nic nám nezanechal, a přitom měl všechny ty věci. Tak tohle taky nedostanou chudí.“

Evangeline se nesměle zasmála. „S takovou toho Eastendská dobročinná misie moc nedostane.“

Její sestra se nenechala žertováním vytrhnout ze své špatné nálady. „Něco z toho šatstva bychom mohly použít – smokingové košile můžeme přешít na blůzy a všechno tohle hedvábí,“ řekla, znovu zvedla šály a téměř láskyplně je hladila, „z toho taky něco uděláme.“

Evangeline se nakazila sestřiným vzrušením a vyndala ze skříňě haldu brokátových a sametových vest. „Ach Beo, ty jsou krásné.“

Beatrice si je s údivem prohlížela. „Ty bychom mohly nosit skoro tak, jak jsou.“

„To by ses odvážila?“

„Odvážím se dělat spoustu věcí, teď když už se nemusíme nikomu zodpovídat.“ Bea vrhla na Evangeline vyzývavý pohled. „Otcova smrt dost podstatně rozšířila náš šatník.“ Vrátila se k třídění oblečení na posteli. „Ze všech košil, které si nebudeme chtít nechat, odstřihnu knoflíky.“

„Ale to nemůžeme, Beo. Co si o nás pomyslí v misii?“

„Mohou si myslet, co chtějí,“ rázně odvětila Beatrice a přešla k prádelníku, na němž ležela ozdobná stříbrná miska s manžetovými knoflíky, párem slonovinových kartáčů na vlasy s monogramem H. L. E., pouzdrém na brýle a nůžkami na nehty. Natáhla ruku pro nůžky, ale zarazila se, místo toho vzala do ruky vyšívané pouzdro na brýle, a když se na ně zadívala, měla najednou oči plné slz.

Evangeline hodila do velké lepenkové krabice několik párů bot; všimla si, že jsou ručně šité. Všechno je to trochu morbidní, pomyslela si, probírat se jeho oblečením, jako když červi obírají jeho kosti. Otrásla se. „Nenecháme si žádné boty ani kalhoty, že ne, Beo? Ty se všechny odnesou, že?“ Nedošla žádnou odpověď. „Beo?“ Otočila se a podívala se na sestru. „Ale Beo, drahoušku, co je ti?“

„Je to divné,“ řekla Bea, zatímco potlačovala vzlyk. „Je mi kvůli němu tak smutno, a přitom se na něj hrozně zlobím.“ Vzpomněla si, jak otec každý její nepatrný projev sebevědomí potlačil svým nesouhlasem nebo nedostatkem zájmu. „Sko-ro nic nám nedovolil, žádné opravdové vzdělání, žádný společenský život, žádné šaty, žádné vlastní peníze; nezanechal nám nic kromě domu, a teď tady nacházíme všechno to drahé luxusní oblečení. Je to záhada.“

Evangeline jenom doufala, že nezačne zase mluvit o tom, že je stará panna. Nenapadlo ji nic, čím by ji povzbudila;

ve třiceti už byla moc stará, než aby mohla čekat, že se vdá. Podala Beatrice kapesník, aby si utřela slzy. „Tohle pouzdro jsi mu vyšila ty, že, Beo?“

„Ano.“ Povzdechla si a roztržitě přejížděla nehtem po uzlících výšivky. „Nechal nás bez peněz a nepřipravené pro život. Nevím, co budeme dělat, ale stejně jsem ho milovala.“ Znovu si otřela oči.

„Ten je tvůj?“ Beatrice se překvapeně podívala na malý batistový kapesníček bohatě lemovaný bledě modrou krajkou, který jí Evangeline před chvilkou podala. „Našla jsem ho v téhle kapse.“ Evangeline ukázala na frak, který pořád ještě měla na sobě. „Ten nemohl patřit matce, když už je to tak dlouho, nebo snad ano?“

„Ne, to nemohl.“

Lydia, lady Eliottová, seděla se svým synem Arthurem ve velkém, luxusně zařízeném přijímacím pokoji v Kensingtonu. Držela se strnule napřímená na přecpané lesklé pohovce. Pohovka sice byla nepohodlná, to musela uznat, ale byla to nejnovější móda, a to pro Lydii znamenalo víc než pohodlí. Správný přízvuk, správné šaty, správný dům, správní přátelé – to všechno dává člověku pocit jistoty, a právě to Lydia potřebovala.

„Víš, ty dvě nebudou mít z čeho žít. Budeme jim muset pomáhat.“

Arthur se otočil od moderního elegantního koktejlového baru. „Chceš říct, že jim budeme dávat peníze?“ Tvářil se překvapeně.

„Panebože, to ne.“ Zasmála se. „Určitě toho nebudou potře-

bovat moc – nejsou na to zvyklé. Na to, že byly dcery lékaře s výnosnou praxí, vedly překvapivě skromný život.“

„Strýc Henry byl toho názoru, že žena patří do domácnosti,“ řekl Arthur na svých pětadvacet let trochu moc nabubřele.

„Já si to myslím taky, ale on ty dvě chudinky opravdu držel hodně zkrátka.“ Lydia to řekla s náznakem sympatie: sama taková omezení nezažila ani před svatbou od svých benevolentních rodičů, kteří na tom finančně nebyli moc dobře, ani po svatbě od svého bohatého a stejně benevolentního manžela. „Ach, White Lady, děkuju ti.“

„To není White Lady, ale Maiden’s Blush, došlo nám coin-treau.“

„No... i tak děkuju. Co máš ty?“

„Whisky, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ V Lydiině úsměvu byl teď patrný náznak nesouhlasu. „Je to tvoje první?“

„Není to moje první a nebude to moje poslední a ty jsi pošetilá, že si děláš starosti kvůli mému pití. Piju mnohem míň než všichni kolegové u nás v kanceláři.“ Arthur vzal její ruku do svých, stiskl ji a věnoval matce svůj osobitý přímý, otevřený pohled. Byl si vědom toho, že matka ho považuje za zcela mimořádnou bytost, a neměl v úmyslu s ní nesouhlasit. Taky velmi přesně věděl, jak si ji naklonit.

Láskyplně se na něj usmála a usrkla si koktejlu. „Je vynikající, tahle Maiden’s Lady.“

„Ne, matko, Maiden’s Blush.“

„No... když už na ně přišla řeč, byly překvapené, poté co zjistily, jak málo jim tvůj strýc zanechal?“

„Malé Evangeline to úplně nedošlo, ale Beatrice to překvapilo a rozčílilo, a reagovala dost ostře.“ Na reakci svých

sestřenic vzpomínal s nechutí. Beatrice požadovala důkazy a odmítala jeho projevy účasti. „Ty ano?“

„Já ano co?“

„Byla jsi překvapená?“

„Ani ne. Mám celkem přesnou představu, kam se část jeho peněz poděla.“

Arthur si už dlouho lámal hlavu, kolik toho jeho matka ví, ale nemělo smysl se jí ptát; dokázala stejně dobře prozrazovat tajemství jiných lidí jako chránit svá vlastní. „Já taky.“

„Hodný pan doktor nebyl vždycky tak moc hodný, že?“ Lydia se pobaveně podívala na syna, otočila se k zrcadlu a uhladila si hedvábné šaty na statných, ale pevných bocích. Arthur trochu zneklidněl, protože jeho matka vypadala jako kočka, která se dostala ke smetaně. Strýc Henry snad nemohl... Ne ne, to určitě nemohl. Potřebuje ještě jednu whisky, přesně to potřebuje. Přesto se ještě jednou pátravě zahleděl na matku.

„Tak a co teď s těmi děvčaty?“ pokračoval. „Trochu jsem přemýšlel.“

„Jsme unavené, už jsme toho pro dnešek udělaly dost, Evie.“ Sestry sestupovaly po schodišti, které působilo stejně bezútěšně a nepřátelsky jako otcova ložnice, a snášely dolů poslední z několika velkých lepenkových krabic. Na odpočívadla pronikalo hnědozelenými vitrážemi, typickými pro pseudogotickou architekturu v Highgate, barevné světlo, které ponurost schodiště ještě zesilovalo, místo aby ji rozptýlilo.

„Mám hlad,“ oznámila Evangeline. „Pojď, půjdeme se najíst.“

„Ale Molly se ještě nevrátila.“

„Můžeme teď jíst, co chceme a kdy chceme, a můžeme si třeba i uvařit samy,“ prohlásila Evangeline rozverně.

Beatrice se láskyplně podívala na sestru. Evie ve své nevinné spontánnosti působila skoro jako dítě. „Tak dobře,“ souhlasila a vykročila do kuchyně. Na tmavě hnědém příborníku stála jejich večere přikrytá drátěným poklopem. „Studené kuře, to nepotřebuje moc vaření,“ zvedla do výšky džbán, „a odvar z ječmene.“ Evangeline na okamžik vypadala zklamaně. „Už vím.“ Rozzářila se a rozběhla se do spíže. „Tohle tomu dodá chuť.“ Nesla v rukou dvě lahve černého piva a sklenici indického čatní. „Molly to nebude vadit, je tam toho ještě spousta.“

„Čatní, nebo piva?“

„Piva,“ zasmála se Evangeline. „My tu opravdu porušujeme všechna pravidla.“ Ach, ta pravidla, pomyslela si, naše jídlo bylo stejně nudné jako náš život. Žádné smažené pokrmy, žádní přátelé, žádné moučníky, žádné večírky, žádné koření... „Ne ne ne!“ zvolala. „Nevěřím, že ta pravidla byla pro nás dobrá, tedy rozhodně ne všechna.“ A dodala: „Otec neměl pravdu.“

„No možná neměl vždycky pravdu, ale rozhodně byl dobrý lékař.“ Beatrice nakrájela studené kuře a rozložila ho i se salátem bez zálivky na talíře, které postavila na čistě vydrhnutý kuchyňský stůl, zatímco Evangeline nalévala pivo.

„Já si dám čatní s kuřetem, a ne kuře s čatní – a když byl tak dobrý lékař, proč nepřestěhoval svoji praxi na Harley Street?“ Beatrice, pobavená Evangelininou vehemencí, pozorovala, jak si na kuře nakládá půl sklenice čatní.

„Ale vždyť jsi ho znala. Byl rád, když za ním lidé museli chodit, a tím, že jsme bydleli v Highgate, matce znesnadňoval návštěvy u jejích známých.“

„Ale přesto je navštěvovala. Beo? Směla jsi někdy jít s ní? Kam tě brala? Co nosila na sobě?“ Evangeline už dávno znala odpovědi na všechny tyhle otázky a pamatovala si všechny detaily každé z Beatriciných návštěv Londýna, přesto pokaždé když je znovu slyšela, dokázala postřehnout další podrobnosti, které si pak schraňovala v paměti.

Její matka, již nikdy nepoznala, pro ni byla stejně skutečná jako její otec. Jak vypadala a jak se oblékala, její jemné elegantní ruce, její výtvarné nadání a originalita a vtip – všechno to, co se dozvídala od Beatrice, se spojilo do obrazu stejně zřetelného jako obraz kteréhokoli živého člověka.

Taky Beatrice vzpomínala na matku. Ano, občas směly na jedno odpoledne uniknout, aby navštívily obávanou tetu Lydii a strýce Richarda, přestože způsobnému sezení u tety Lydie, se všemi jejími zoufalými snahami o uhlazenost, se stěželo říkat únik. Po čaji stačily někdy zajít do Národní galerie, do Portrétní galerie nebo – což bylo nejlepší – do některé z menších moderních galerií, kde ji matka učila spontánně a nezujať vnímat explozi barev a svobodu forem vystavovaných děl.

Ve dnech, kdy mohly odejít od tety Lydie dřív, brávala matka Beatrice do různých částí Londýna a ukazovala jí, kde dřív bydlela a chodila do školy. Chelsea, kde studovala malířství, bylo Beatriciným oblíbeným místem. Někdy se jim podařilo zajít na druhý, neformální čaj k některým z matčinyh bohémských přátel, kde s Beatrice jednali jako s dospělou a mluvili s ní jako s inteligentní osobou, jejíž názor je zajímavý. To pro ni byly nezapomenutelné zážitky, které byly na hony vzdáleny atmosféře jejich domova, kde otec i s její matkou zacházel jako s poněkud vzdorovitým dítětem. Můj malý poníku, říkával jí. Beatrice vzpomínala na náznak strachu hraničícího s hysterií, který občas zaslechla v matčině hlase.

Při takových příležitostech otec ztěžka položil ruku na matčina ramena a začal jí masírovat záda, což matku pokaždé uklidnilo. Ale Beatrice přesto měla pocit, že to od otce působí spíš jako hrozba než jako projev lásky. „Věci mezi manželi a manželkami,“ říkávala Kathleen, Mollyina matka, „nejsou vždycky tím, čím se zdají být.“

Evangeline vzdychla. Najednou se cítila úplně vyčerpaná. „Ach Beo, kéž bych to byla nebyla já.“

„Evie, máma věděla, že riskuje, když má dítě po všech těch potratech. A víš, stihla tě ještě vidět. To ji udělalo velmi šťastnou.“ Sestry se natáhly přes kuchyňský stůl a dotkly se navzájem rukama.

Evangeline si usrkla piva. „Tohle mi chutná.“

„Mně taky,“ ozval se hlas se silným irským přízvukem a do kuchyně vešla Molly, jejich mladá služebná. Se svým rozzářeným skřítkovským obličejem a živým temperamentem vnesla do ponurého domu závan čerstvého vzduchu. „Doufám, že jste mi nesnědly moje uzenáče a nechaly mi aspoň jednu lahev piva k večeři.“ Začala kmitat po kuchyni, dávat rybu na pánev a krájet chleba. Její uvolněné a přirozené chování k oběma sestrám nepramenilo z drzosti, ale z důvěrnosti. Přestože byla nyní jejich služebnou, byla vychovávána v jejich rodině skoro jako Evangelinina sestra. Její matka Kathleen směla zůstat v domě i po narození nelegitimní dcery. To nebyla ze strany doktora Eliotta ani tak laskavost, jako spíše nutnost, když jeho manželka po narození Evangeline zemřela.

„Tvých uzenáčů jsme se ani nedotkly, Molly. Jak se daří tvé sestřenici?“

„Moc špatně, slečno Evie. Ten mladý chlapec, co ho postřelili, taky umřel. Jejího otce budou pochovávat v sobotu – celá rodina tam pojede nočním trajektem. Bude to velká sešlost.“

„Asi bys tam taky ráda jela,“ poznamenala Beatrice.

„Ano, slečno Beo, to bych moc ráda,“ odpověděla Molly dychtivě.

Sestry se na sebe rozpačitě podívaly. Beatrice se chopila slova a řekla: „Víš, že bychom tě rády nechaly jet, kdybychom mohly, ale jelikož otec...“

„Ano ano, slečno Beo, já vím, že byste mi to dovolily.“ Molly věděla o jejich povážlivé finanční situaci a o mnohém dalším. Byla příliš dobromyslná a měla obě sestry příliš ráda, než aby dala najevo, že ji to mrzí. Vyndala uzenáče z pánve, odnesla si je ke stolu a přisedla si.

„Tohle voní o něco líp než studené kuře,“ řekla a zvedla skleničku. „A tohle chutná o moc líp než odvar z ječmene.“

Vtom se rozezněla řada mosazných zvonků umístěných vysoko na kuchyňské zdi, což znamenalo, že někdo zazvonil u dveří. „Jako bych to nevěděla, jen si sednu...“

„To je v pořádku, Molly,“ řekla Beatrice. „To bude ta paní z Eastendské misie. My to s ní vyřídíme a ty si dojez večeři.“ Molly si sedla, ale zvědavost zvítězila nad uzenáči, a tak znovu vstala a přešla k oknu. Vedle automobilu tam stála mladá žena z misie.

To se podívejme, napadlo ji. Tak mladá, a už motorista, nebo by se snad mělo říct motoristka? Mladá žena jí připadala starší než slečna Evie a mladší než slečna Bea, ale byla úplně jinak oblečená. Tak tohle se nosí, když člověk řídí automobil? Vypadá to skoro jako jezdecký kostým s tou rozdělenou sukní, ale k čemu to? Člověk přece nemá auto mezi nohama jako koně. Molly se v duchu zasmála. Ale ať má na sobě cokoli, ta mladá žena je právě taková dáma jako sestry Eliottovy. Zvláštní, jak se to pozná. Asi se s tím už narodí, pomyslela si a taky si řekla, že je na čase, aby dojedla večeři

a sklídila ze stolu. Byť se k ní sestry chovaly přátelsky, nepřicházelo v úvahu, že by „toho zneužívala nebo to považovala za samozřejmost“, jak to do ní matka neustále vtloukala, než odjela zpátky do Irska. Odvrátila se od okna.

„Dobrý den. Jsem Penelope Maddoxová z Eastendské misie. Věci jsou připravené? Mám venku auto. Sice jsem chtěla dodávku, ale armádou to ani nehnulo, na to jsem si zvykla už za války.“ Evangeline a Beatrice zůstaly celé ohromené z přívalu slov kostnaté, ale atraktivní mladé ženy.

„No, je toho dost, ale myslím, že dodávka nebude zapotřebí,“ řekla Evie nesměle.

„Nesbírám věci jen od vás. Lidé to vzdávají, víte?“

„Od něčeho jsme ustříhaly knoflíky. Omlouváme se. Lidé to vzdávají?“ Evie se cítila nesvá.

„Nedělejte si starosti, s tím si poradí dobrovolnice. Většina věcí se prodá. Naši klienti potřebují večere, ne večerní obleky.“ Penelope se zarazila a zkoumavě se podívala na sestry. Vzala jednu z krabic se šatstvem a nesla ji k autu. „Ano, lidé se vzdávají naděje, že se vrátí, a tak si své mrtvé nechťejí připomínat, a misie z toho má užitek.“

„Ach tak.“ Beatrice šla za ní k autu s další krabicí. „Vy umíte řídit, to je úžasné,“ řekla.

„Musela jsem, za války jsem řídila sanitku. A vy, dělaly jste něco? Jste dcery lékaře, že? Sloužily jste jako ošetřovatelky?“

„Ne. Chci říct, ne, nedělaly jsme nic, tedy nic, co by stálo za řeč, a ano, náš otec byl lékař.“ Všechny tři ženy dál skládaly krabice s oblečením na zadní sedadlo auta.

Evangeline připadalo, že jsou vedle tohoto příkladu moderní ženy staromódní a neschopné. „Ona by byla mohla,“ vyhrkla a bradou ukázala na Beatrice. „Ale musela se sta-

rat o mě a o dům – a dělala otci recepční.“ A když už začala, dodala: „Bývala by byla velkým přínosem pro válečné úsilí,“ citovala z časopisu *Lady* – nebo to byl *Sketch*?

„Tak jako tak by mi to otec nedovolil.“

„Cože? Nedovolil?“

„Otec nám nedovolil dělat vůbec nic,“ vysvětlovala Evangeline posmutněle.

„A teď se chystáte něco dělat? Pořád potřebujeme dobrovolníky.“

„Obávám se, že po otcově smrti si budeme muset vydělávat na živobytí,“ řekla Beatrice.

Penelope se na ně rozzářeně usmála. „To je dobře. Už máte něco vyhlédnutého?“ Když viděla jejich prázdný výraz, dodala: „Ne? No... po něčem se vám poohlédnu. Děkuju za tohle všechno – i bez knoflíků.“

Sestry pozorovaly, jak skočila za volant a odjela.

„Není úžasná?“

„Ano, a všimla sis, jak motor okamžitě naskočil?“

Byl slunečný den, ale dvě červené skvrny na Beatriciných tvářích nebyly od slunce ani od toho, že si vykračovala po St Martin's Lane tak rychle, až jí Evangeline sotva stačila. Nevšímal si divadel plných se obecenstvem na odpolední představení ani pouličních hudebníků, kteří jako by hráli jen jeden pro druhého, ani nosičů reklam propagujících se stejnou nestranností zkázu světa a služby jasnovídců jako posezení v čajovně.

Evangelininu pozornost zaujala mladá žena asi v jejím věku, která docela hezky zpívala *I Dreamt I Dwelt in Marble Halls*,

a napadlo ji, že se to nějak nehodí k dívce živící se pouličním zpěvem. Ještě méně se k ní hodilo, jak ohromné měla břicho. Zřejmě byla těhotná, snad až moc viditelně těhotná.

Ještě nikdy žádnou takhle pokročile těhotnou ženu neviděla. Dívka zachytila její pohled a se spikleneckým úsměvem si pohladila své břicho. Evangeline se zasmála a rozběhla se za Beatrice, která už mezitím došla na Trafalgar Square.

„Ne,“ prohlásila najednou, „nebudeme brát podnájemníky, a to je definitivní.“

„Souhlasím s tebou, Beo, ale prosím tě, uklidni se a taky trochu zpomal.“

„Dobře, dobře.“ Ale Beatrice pokračovala stále stejným tempem. „Podnájemníci. Byly bychom v pasti, staly by se z nás služky. Arthur se pokouší řídit náš život, stejně jako to dělal náš otec. Je mi třicet. Chci mít svůj vlastní život.“ Myslela na pochmurnou atmosféru Arthurovy kanceláře tak podobnou atmosféře v otcově domě a připomněla si zuřivost, která se jí zmocnila, když jí vysvětloval, pomalu a s náležitou vážností, že oficiálně je teď Evangeliným poručníkem. Vrhla přitom na Evangeline vyloženě majetnický pohled. Ne, ještě víc než majetnický. Cítila se z něj nesvá.

„Petrně se vdáš. Myslím tebe, Evangeline, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„A ty, Beatrice, bys mohla dělat vychovatelku.“

„Tak dobře, platí. Dej nám vědět, až nám najdeš manžela a místo vychovatelky.“ Beatrice sebrala rukavice a kabelku a vstala.

„Nezlehčuj to. Musíš pochopit, že vaše finanční situace je mnohem překérnější, než jsme původně předpokládali.“

Beatrice se na něj zlostně zahleděla. „Zdá se mi, že naše překérní finanční situace byla způsobena muži rodiny Eliot-

tových. Otec přišel o všechny peníze a ty jsi to mohl předvídat, ale nezabránil jsi tomu.“

„Hledáme si práci,“ řekla Evangeline ve snaze je uklidnit.

„Jste dámy, jste Eliottovy. To nepřichází v úvahu – a co byste taky mohly dělat? Nemáte vzdělání pro žádné povolání.“ Arthur se opět usadil za svým psacím stolem, kde se cítil bezpečněji před Beatricinými výstižnými, jízlivými poznámkami.

„Nikdo nám žádné vzdělání nedal,“ namítla Beatrice.

„Chtěla jsem jít na uměleckou školu,“ přidala se Evangeline tiše.

Arthur se zasmál a láskyplně se na ni podíval. „Hlupáčku, nepotřebujeme přece mít v rodině bohémku.“

Fuj, pomyslela si Beatrice, co myslí tím hloupým, povýšeným úsměvem? „Musíme už jít, Evie. Nesmíme okrádat bratrance Arthura o jeho vzácný čas.“ Otočila se ke dveřím a oznámila mu: „Vlastně jsme se už rozhodly, že prodáme náš dům.“

„To ne, má drahá, člověk přece neprodává svůj jediný majetek. Já to zakazuju.“

„Ty to zakazuješ, bratranče Arthure?“

„Zakazuju to, na což mám jako Evangelinin poručník právo. Ale matka a já máme jiný návrh...“

Přešly Trafalgar Square a stále stejně rychlou chůzí pokračovaly po Haymarket, až se Beatrice najednou zastavila na rohu Jermyn Street a otočila se k Evangeline. „My něco vymyslíme.“

„Ano, vymyslíme něco lepšího.“ Zastavily se u prodavače novin, vedle něhož byl poutač s nápisem VŠICHNI HORNÍCI VE STÁVCE. „Tak tohle nás trápit nebude. Uhlí si nedeme moct dovolit.“

„Ale Beo, to, co říkáš, je tvrdé.“

„Tvrdé časy dělají tvrdá srdce,“ vysmívala se Beatrice sama sobě. Evie se zasmála a byla ráda, že se její sestře vrátila dobrá nálada. Pomalu se procházely po Jermyn Street. Muži, pomyslela si Beatrice, vládnou dokonce i tady. Mají tu pánské holičství a kadeřnictví Trumplers, pánské obuvnictví Lobbs, pánský oděvní obchod Hawes and Curtis.

„Hm, tohle se mi líbí.“ Evangeline se zastavila u jedné z výkladních skříní.

„Pro tebe?“ zeptala se Bea pobaveně.

„Ano.“ Evie si prohlížela pánský kriketový svetr ve výloze. „Jdu si ho zkusit. Nemůžeme ho koupit – neboj se, to já vím,“ řekla a odvázně vkročila do obchodu.

Obchod byl poklidný a trochu sladce voněl tabákem. Všechno zařízení bylo z naleštěného ořechového dřeva a skla. V zadní části pomáhal starší prodavač zákazníkovi s výběrem kravaty, což byl obtížný úkol, napadlo Beatrice, když všechny kravaty vypadaly stejně. Přistoupil k nim mladší prodavač. „Mohu vám pomoci?“

„Ano, zajisté,“ pronesla Evangeline vznešeným tónem. „Rády bychom se podívaly na ten svetr ve výloze.“

Mladý muž otevřel zásuvku jedné z velkých skříní.

„Byl by to tenhle, madam?“

„Ano, to by byl.“

„Výborně. Je ve výloze, protože se chystá zápas mezi Etonem a Harrow. Pro bratra?“

„Ne.“

„Tak pro otce?“

„Ne,“ odvětila Evangeline se svým nejlíbeznějším úsměvem. „Pro mne. Ráda bych si ho zkusila. Kde je zkušební kabinka?“ Mladý muž na ni zíral, zaražený jak jejím úsměvem, tak jejím požadavkem.

„Já nevím – ehm – to je skvělé... ale nemyslím – chci říct, já nevím...“

„Vy nevíte, kde máte kabinku?“

„Ne... ne že bych to nevěděl, ale nevím, jestli...“

Přistoupil k nim starší prodavač. „Nějaký problém, pane Jenkinsi?“

„Vůbec ne,“ bystře se do toho vložila Evangeline. „Mám zájem koupit tento svetr a ráda bych si ho zkusila.“

Starší prodavač našpulil rty, takže jeho obličej vypadal jako sušená švestka, a řekl ledovým tónem: „V tomto podniku nejsme zařízení na mladé dámy.“ Otočil hlavu směrem k Beatrice a dodal: „Ani na dámy jakéhokoli věku.“

Evangeline se napřímila do výšky, což nebylo mnoho, a pronesla povýšeně: „V tom případě přestáváme být vašimi zákazníci.“ Sestry vykročily ke dveřím, které pan Jenkins úslužně otevřel, Beatrice se zdvořile uklonila a odešly.

Evangeline si všimla dvou šlapek, které stály na rohu Curzon Street nedaleko čajovny *Gunter's*. Svým způsobem byly opravdu velmi atraktivní, obě s nepřírozně bledou pletí zvýrazněnou tmavě červenou rtěnkou, a byly rozhodně lépe oblečené než běžné Angličanky. Možná to byly Francouzky. Takové věci spíš provozují Francouzky než Angličanky, třeba i v manželství, alespoň tak se to dočetla v knihách. Ovšem ne v knihách z tátovy medicínské knihovny. Tam se dozvěděla, co vlastně dělají. Legrační, že se jim říká šlapky, když toho vlastně tak moc nenašlapou.

„Tak nezapomeň, Evie, že jdeme každá jen na jednu zmrzlinu a nic víc.“ Kdyby šly do jiné čajovny, byly by si toho

mohly dopřát víc, ale *Gunter's* byla ze všech nejluxusnější, a tudíž nejdražší.

Seděly na tvrdých, nepohodlných pozlacených židlích a rozhlížely se po místnosti. Ženy, které si myslely, že jsou oblečené *à la mode*, ale které v podstatě vypadaly všechny stejné – podle toho, jak jim to diktovali současní módní experti, právě tak, jako jim v dětství diktovaly jejich chůvy; a jiné, které na den nebo na dva přijely z venkova, ani nepoznaly, zda jdou s módou, nebo ne.

„Když jsme odcházely, nesla ses jak vévodkyně z Kentu, Beo.“

„Každý by si myslel, že si chceme sundat šaty a předvést tam něco jako ‚tanec sedmi svetrů‘.“

„Podívej, měla jsem pravdu, nemyslíš? Vypadal by nádherně k dlouhé úzké šifonové sukni.“ Evangeline kreslila na zadní stranu jídelního lístku.

„Dvě jahodové zmrzliny, prosím.“ Beatrice objednávala u číšnice, která byla jedinou černě oblečenou ženou v místnosti a vypadala skoro stejně elegantně jako obě sestry ve smutečních šatech. „Evie, to se mi líbí. Máš moc dobré nápady.“

„Panebože!“

„Co je?“

„Právě vešla nějaká žena – ne, nedívej se tam –, která vypadá jako nakynutý bochník chleba. Tlusté ženy by neměly nosit vypasované oblečení.“ Evangeline znovu vzala do ruky jídelní lístek a začala rychle kreslit a mezitím vrhat kradmé pohledy na ženu.

„Už se můžu podívat?“

„Ano, baví se s nějakou jinou ženou, která má na hlavě klobouk jako nočník a je hrozně tlustá.“

„Nemůže za svou postavu, Evie.“ Beatrice se diskrétně

obrátila, aby se podívala na ty dvě ženy, ale hned se zase s potlačovaným smíchem otočila zpátky. Její sestra je popsala přesně.

„Mohla by své postavě pomoci, kdyby nosila něco takového.“ Evangeline držela jídelní lístek tak, aby Beatrice viděla její kresbu.

„To máš pravdu.“

„Ano, skutečně, slečno,“ přidala se číšnice, která přinášela zmrzlinu a natahovala krk, aby na kresbu taky viděla. I ona zadržovala smích. „Možná že bych vám ten jídelní lístek měla nechat.“

„Musím se snažit, aby mi ta zmrzlina dlouho vydržela.“

„V tom případě už to nebude zmrzlina. Rozteče se. Myslíš, že tyhle ženy sem chodí každý den, Beo?“

„Nemají na práci nic jiného než utrácet manželovy peníze. Tady jedí zmrzlinu a pak jdou do hotelu *Dorchester* a zbavují se tuku v turecké lázni.“

„Všechny možná nejsou bohaté, ale rozhodně tu neuvidíš žádné ženy horníků. Mohly bychom si dát piškot s cukrovou polevou?“ Evangeline si vzácný okamžik luxusu opravdu užívala.

„Ne, ledaže bys chtěla jít domů pěšky.“

Když odcházely, obě šlapky tam ještě stály. Evangeline uvažovala, zda mezitím co s Beatrice jedly zmrzlinu, měly čas vydělat nějaké peníze a zda pouliční zpěvačka stále ještě sní o zámku z mramoru.

Je to od jejích neteří neobvykle zatvrzelé, hloupé a nepříhodné, že odmítají brát platící hosty; a proč jim vytrvale říkají

podnájemníci? Ty tři libry týdně budou potřebovat, a od ní je tedy nedostanou. „Arthure, drahoušku, proč trvají na tom říkat jim podnájemníci?“

„Záleží na tom, jak jim říkají? Tak jako tak je nechtějí.“ Arthur si do velké sklenice dolil další whisky.

„Moc piješ,“ řekla Lydia automaticky. K čertu s těmi děvčaty. V Singapuru bydlela u Crawleyových a teď jim dlužila pohostinství na oplátku. Potřebují v Londýně někde bydlet, zatímco budou hledat byt, a jsou moc šetrní, než aby si platili hotel. Zabily by se tím dvě mouchy jednou ranou. „Z čeho si myslí, že budou žít? Myslím ta Eliottovic děvčata.“

„Chtějí si najít nějaké zaměstnání.“

„Nemám v úmyslu být tetou nějakých dvou prodavaček v obchodě.“

„Pravděpodobně by to byla jenom jedna prodavačka. Evangeline se určitě vdá.“ Arthur se hloupě zasmál. „Je to tak milé děvče.“

Nebylo to poprvé, co projevil tak politováníhodný zájem o tu dívku, ale to nepřicházelo v úvahu. Lydia se na syna ostře podívala. Nemůže dopustit, aby se jeho úvahy ubíraly tímto směrem, a to z mnoha důvodů.

KAPITOLA DRUHÁ

„*Lady*.“ Evangeline se zamračila. „Měl by existovat nějaký časopis, který by se jmenoval *Worker*.“

„Teď mluvíš jako bolševik.“

„Třeba jsem bolševik,“ provokovala ji Evangeline. „Ale ať je to, jak chce, my nejsme ani dámy, ani dělnice.“

Beatrice se zasmála a zvedla hlavu od svého časopisu. Rubrika Zaměstnání byla zklamáním. Nabízela se sice místa pro chůvy a vychovatelky, ale u všech bylo podmínkou bydlení s rodinou.

Beatrice trochu zaváhala, než odložila inzerát „Hledá se kuchařka a zahradnice“, protože si nechtěla přiznat, že schopnost připravit sardinky na toustu a otrhat zvadlé květy růží by patrně nebyla dostatečnou kvalifikací. „Těch několik málo pracovních příležitostí, které se nabízejí, je vždycky jen pro muže.“

„Proč vždycky?“ Evangeline se už zase mračila.

„Evie, jsou tu dva miliony nezaměstnaných.“

„Dva miliony plus dvě. Ženy jsou taky lidi, a teď kvůli válce nemají ani práci, ani muže.“

„Asistentka laboratorního technika – naše slečna Pilkingtonová nás sotva připravovala pro něco takového.“

„To opravdu ne,“ souhlasila Evangeline sarkasticky. „Pro mladé dámy se hodí malování, hudba a vyšívání. Dokonce i francouzštinu považovala za něco nepatřičného.“

„To bylo proto, že ji sama dobře neuměla. Určitě by si myslela, že něco nepatřičného je taky ‚manikérka pro pánské holičství‘.“ Evangeline si znovu prohlížela opovrhovavou *Lady*. „Ale zajímalo by mě... Beo, podej mi ruce – nech mě, ať to zkusím.“

„Ne, to bych řekla i já, že je nevhodné.“ Beatrice si vzpomněla, jak pohrdavě otec mluvil o tetě Lydii, která kdysi bývala manikérkou. „S takovými ženami se muži nežení, jen jim na chvíli svěrují své ruce. O *jejich* ruku je nežádají.“ Evangeline podrážděně odhodila *Lady* a přisunula si židli ke kuchyňským kamnům. Kuchyně byla nejteplejší místnost v domě, ale pořád ještě ne dost teplá.

„Taneční akademie signora Danielliho hledá mladé dámy jako taneční partnerky.“ Beatrice vzhledla od novin. „Evie, tohle bys mohla dělat ty.“

Evangeline nadšeně vyskočila ze židle. „Ano, ale sama do toho nejdu.“

„Ale já mám obě nohy levé, a kromě toho se tady říká ‚*mladé dámy*‘.“

„Foxtrot přece umíš. Zkus to.“ Evangeline vytáhla zdráhající se Beatrice na nohy, dala se do zpěvu známé foxtrotové melodie a přiměla ji, aby s ní tančila kolem kuchyně.

„Máme tady večírek, nebo co?“ vstrčila hlavu do dveří Molly.

„Učím slečnu Beu foxtrot.“

„To vám bude trvat věčnost. V kolik hodin chcete večíři?“

„Pojď, Molly, ukážeme jí to.“ Evangeline celá zářila nezvyklým vzrušením.

„Tak jo, slečno Evie. Radši snad abych dělala pána.“ Mladá služebná vzala svou paní za ruce a na šedé kamenné dlažbě spolu v kuchyni předvedly perfektní foxtrot. „To je jako za starých časů v našem dětském pokoji.“

Signor Danielli byl malý, obtloustlý, velmi elegantní mužík s perfektně napomádovanými tmavými vlasy, takže i teď, když na parketu vířil v rytmu valčíku a šosy jeho černého saka kolem něj poletovaly jako ve větru, zůstával jeho účes neporušeně hladký.

Vypadá jako číšník, pomyslela si Beatrice. Ale číšníci takhle netančí.

„Jeden, dva, tři, na špičky, jedna, dva, tři a pokles, hlavu nahoru, nedívat se na nohy, jste labuť, prosím klouzat, klouzat.“

„Doufám, že s ní nebude klouzat celé odpoledne. V šest mám být v Trocaderu.“ Beatrice se podívala na útlý, uzardělý obličej dívky, která stála vedle ní. Ustaraně sledovala Evangeline. „Je dobrá,“ ohodnotila ji růžolící dívka zatrpkle. „A docela hezká.“

„Proč poslal signor Danielli ostatní dívky pryč?“ zeptala se Beatrice, která stále pozorovala Evangeline, jak se snaží zvládnout komplikované kroky tance zvaného twinkle. „Některé byly moc hezké.“

„Špatný přízvuk. Danielli není hloupý. Inzerátem hledal mladé dámy a přesně takové chce. Je to lepší pro byznys, když mají správný přízvuk, víte?“

„Grazie, grazie, bylo to krásné a teď druhá slečna Eliottová.“ Signor Danielli se Evangeline uklonil a dal pokyn, aby na gramofonu pustili desku s nahrávkou *Avalonu*. Pokusil se

s Beatrice vplout na taneční parket quickstepovým krokem, ale bezúspěšně, protože Beatrice byla pevně odhodlaná tančit foxtrot a toho se zarputile držela bez ohledu na hudbu i na nohy signora Danielliho. „Ne – au!“ vyklouzl mu výkřik bolesti a zoufalství, když mu Beatrice prudce šlápla na nohu. „Ne ne ne.“ Bolest způsobila, že se mu trochu pozměnil přízvuk.

Možná má italské rodiče, ale nejspíš vyrostl v Clerkenwellu, pomyslela si Beatrice.

„Madam, myslím, že bude lepší, když sem budete chodit na hodiny tance.“

„Souhlasím,“ oddechla si Beatrice. „Potřebujete labutě, a ne slony.“

„Ale moc rád angažuji mladou slečnu Eliottovou. Prosím cvičit nové tance, jogtrot a twinkle, a obléknout hezké taneční šaty, ano?“

„Ano ano, signore Danielli, a děkuji vám.“

Signor Danielli přistoupil k poslední kandidátce.

„Ehm, mohu?“ Beatrice ho vzala stranou. „Gentleman, kteří chodí do vaší akademie,“ řekla váhavě, „jsou to...“

„Gentleman,“ prohlásil důrazně.

Beatricina ložnice se nepodobala žádné jiné místnosti v domě. Stěny a strop byly vymalovány bíle a taky holá dřevěná podlaha byla obroušená doběla a pokrytá jen malými předložkami ze zbytků látek. Na stěnách visely její vlastní nezarámované kresby, matčiny akvarely a Evangelininy koláže, které vyrobila z ústřižků hedvábí, tvídu, saténu a sametu. Z barev převládala modrá a žlutá, což prozrazovalo inspiraci Monetem, a pokoj byl zaplaven světlem. V jednom rohu stál proutěný

zahradní stůl, s nímž si Beatrice dala práci a modro-bílým nátěrem na něm vytvořila šachovnicový vzor. Pokoj býval jejím útočištěm o to víc, že věděla, že tam nikdy nevzkročí její otec, který snad ani nevěděl, že tenhle pokoj, zastrčený v podkroví, vůbec existuje.

„Přestaň se hýbat,“ řekla Beatrice s pusou plnou špendlíků.

„Přestaň mluvit,“ opáčila Evangeline, „když máš v puse špendlíky.“ Otočila se, aby se viděla ve vysokém zrcadle.

Beatrice z chrpově modré záclony, kterou měla na okně, nastříhala sukni a naaranžovala ji na Evangeline a nyní k ní jako vršek špendlila vyšívanou hedvábnou vestu v krémové barvě.

„Beo, že vypadám úžasně? Chci říct, udělala jsi to úžasně. Ale co si počneme s rukávy u košile? Jsou moc dlouhé a nemáme už čas.“

Beatrice vstala a ukázala jí dva elastické kovové pásky na rukávy. „Ty jsem našla v otcově pokoji.“

„Děsné!“

„Ne, když je omotám stuhou. Budeš vypadat jako folklorní tanečnice.“

„Tak já ale nikdy tančit nebudu,“ zasmála se Evangeline. „Budu pracující žena, Beo, budu si vydělávat na živobytí.“

„Na dost skromné živobytí.“

„Ano, asi to nebude stačit ani na to, abychom nemusely brát podnájemníky.“

„Kam myslíš, že nosil tyhle věci?“ Beatrice vzala do ruky košili s krajkovou náprsenkou. „Na ty své ‚lékařské konference‘ v Leamington Spa, předpokládám,“ sama si ironicky odpověděla.

Ze zdola uslyšely zvonění. „Beo, nezvoní někdo u domovních dveří?“ Evangeline se ustaraně podívala na sestru. Zvonek v dálce vytrvale drnčel.

„Asi ano. Molly už se o to postará.“ Beatrice byla plně soustředěná na oděv své sestry. „Není divu, že jsem k němu nikdy nesměla, když balili kufry.“ Mluvila sama k sobě.

„Balili?“

„S Mollyinou matkou a potom s Molly.“

„Odvedte to dítě pryč.“ Tuhle větu slyšela Beatrice pokaždé, když se bez vyzvání objevila v přijímacím pokoji, v ordinaci nebo v otcově oblékárně. Ještě teď si jeho slova vybavovala zároveň s rázným bouchnutím víka kufru, zatímco se Kathleen provinile dívala přes rameno na dítě stojící ve dveřích. Beatrice nikdy nedotírala, jen se otočila na podpatku a spěchala pryč, kousajíc se přitom do rtů, až jí tekla krev.

Později, když se Kathleen vrátila do Irska a balení kufřů převzala Molly, Beatrice už o svého otce nestála a ani ho nepotřebovala. Naučila se mezitím být samostatná, a navíc již vyrůstala Evangeline, která pro ni začala být vítanou společností. Kromě toho si uvědomovala, že jediným jejím proviněním je, že je dívka, a ne vytoužený a mnohokrát očekávaný syn a dědic... Evangeline marně čekala na vysvětlení.

Ze schodiště se ozývaly dvoje kroky vystupující po schodech nahoru, jedny pevné a rychlé, druhé jako uspěchané cupitání. Molly otevřela dveře a do rozpačitého ticha udýchaně hlásila: „Je tu slečna...“

„Maddoxová,“ dořekla za ni Penelope a rázovala si to dovnitř. „Mám pro vás velmi dobrou zprávu, aspoň myslím. Panebože!“ Užasle stála uprostřed pokoje. „Jak zvláštní. Krásný, moc krásný pokoj – nemám slov, to se mi nestává. To jste dělaly samy?“ Tázavě se dívala na obě sestry.

„Ano,“ potvrdila Beatrice, kterou potěšila její reakce.

„Tohle všechno?“

„Ano, všechno.“

Penelope si prohlížela proutěný stolek. „*Trompe l'oeil*,“ poznamenala. „Optický klam, velmi vtipný.“

„Optický klam,“ opakovala Beatrice. „Můžeš jít, Molly,“ dodala chladně.

„Říkala jste dobrá zpráva?“ ozvala se Evangeline s ostýchaným úsměvem.

„Ach ano, doufám. Můj bratr. Jediný syn. Zhýčkaný. Ta hrozná válka. Společenský fotograf.“ Penelope se odmlčela a pohrdlivě si odfrkla. „Dost úspěšný. Potřebuje holku pro všechno. Doteď jsem to dělala já. Ale už ne, mám důležitější věci na práci.“ Důkladně si obě sestry prohlédla a pak pokračovala ve své zvláštní úsečné mluvě. „„Ubírám práci nezaměstnané osobě,“ řekla jsem mu, „a vím o jedné nezaměstnané osobě, která by na to byla jako dělaná.“ Vy,“ řekla, ukázala na Beatrice a otočila se k Evangeline. „Vy ne, vy jste moc mladá a hezká. Tak dohodnuto, zítra ráno. Green Street sto sedmdesát sedm, Mayfair. Už musím jít; moc práce; jeden porod a jeden pohřeb.“ Ještě jednou se rozhlédla po pokoji. „Zatraceně pěkné,“ zamumlala a byla pryč.

Lydia si znovu přečetla telegram. Crawleyovi, ti otravní Crawleyovi přijedou už v úterý, o něco dřív, než doufala, ale Beatrice alespoň nebude mít čas o tom přemýšlet a odmítnout je. Vzala si od Arthura sklenku sherry a s nelibostí pozorovala, že sám si nalil ještě větší whisky než obvykle.

„Třeští mi hlava,“ vysvětloval, když postřehl její nesouhlasný pohled.

„Aha, perfektní lék.“

„Měl jsem špatný den. Trhy se hrouť.“

„Trhy se hroubí pořád a ty si vždycky myslíš, že problém vyřeší ještě větší spotřeba Johnnieho Walkera.“ Lydia byla tentokrát na svého syna mimořádně přísná.

Arthur matku miloval – nebo lépe řečeno, miloval to, že ona milovala jeho, a nechtěl o tuto bezvýhradnou lásku přijít. Poznal, že si s návštěvou Crawleyových dělá větší starosti, než byla ochotna přiznat. Vždycky byla z nějakého důvodu nervózní, když měla jednat s Beatrice.

„Jestli tě to trápí, nemusím to dopít.“ Vzal ji za ruce a poodstoupil, aby si ji lépe prohlédl. „V těch šatech se mi líbíš – růžová, to je přesně barva pro tebe.“ Vzal do rukou její obličej gestem, které nebylo tak úplně synovské. „Cožpak ty nikdy nezestárneš? Začínám být v rozpacích, když tě mám představovat jako svou matku.“

Lydia se shovívavě usmála. Byla si vědoma, že na svůj věk vypadá dobře, ale zůstalo jí ještě dost soudnosti, aby věděla, že *tak* dobře zase nevypadá. To všechno byla jen taktika, aby ho přestala napomínat, a ono to fungovalo. Bylo to, jako by jeden okolo druhého tančili menuet, a přitom věděla, že za chvíli půjde do svého klubu a bude pokračovat v pití.

Začervenala se. „Jsem ráda, že se ti líbí. Vlastně chci, aby mi Beatrice podle toho kabátku ušila ještě jeden. Bude to alespoň příležitost dát jí něco málo peněz.“ Lydia si sundala Arthurovu ruku z tváře a stiskla ji.

Velmi málo, pomyslel si Arthur. „A donutíš ji, aby souhlasila?“

„Ne, Arthure, nebudu ji k ničemu nutit. Budu ji přesvědčovat, že to je v jejím zájmu.“

Beatrice od domovních dveří sledovala, jak Evangeline kráčí ulicí. Její sestra vypadala krásně a elegantně a bylo na ní vidět, že je pyšná a šťastná. Pokud byla nervózní, dokázala to dobře skrýt. Když ji Beatrice varovala, aby si dávala pozor, jen se zasmála a řekla: „Na co? Proč bych si měla dávat pozor?“

Vlastně má pravdu, říkala si Beatrice. Na co vlastně?

Bylo těžké přesvědčit Evangeline, aby se vzdala myšlenky jít až na Tottenham Court Road pěšky, aby ušetřila peníze za autobus. Dala se přesvědčit až argumentem, že by to trvalo celé hodiny a byla by vyčerpaná ještě dřív, než začne pracovat. Beatrice se vrátila do domu. Molly právě nesla uhlí do přijímacího pokoje. Beatrice slyšela, jak ho přikládá na oheň v krbu; to bude muset přestat.

Molly uviděla Beatrice a vystrčila hlavu ze dveří. „Vy teď jdete k tomu fotografovi, že jo? Vypadáte taky moc dobře.“

„Doufám, že si to bude myslet i pan Maddox.“ Na okamžik se odmlčela. „Měly bychom víc šetřit uhlím, Molly.“

„Škoda že tady nemáte rašelinu. Ještě nikdy jsem neslyšela o žádné stávce kopáčů rašeliny.“ Pohlédla do ustarané tváře své paní a vstala.

„To není kvůli stávce, Molly, nebo kvůli uhlí. Za chvíli nebudeme mít na další věci...“ Zarazila se a byla na rozpacích.

„Jestli je to kvůli mojí výplatě, nemusíte se tím trápit. Jsem tady celý život a neopustím vás jako krysy, co opouštějí loď, která se potápí. Když Pánbůh dopustí, půjdu s vámi i do chudobince.“

Beatrice chvíli mlčela a nevěděla, jestli se jí chce smát, nebo plakat. „Děkuju ti, Molly. Děkuju. Ale tak daleko to nedojde, věř mi.“

„Vy máte ranní směny?“ zeptal se mladý muž. Je to neotesaný mladík, usoudila Evangeline. Konečně ví, co znamená to, o čem často četla, aniž tomu rozuměla.

„Ne, proč?“

„Myslel jsem, že jste třeba neměla čas se převléknout.“

Evangeline se rozhlédla po tanečním parketu: všechny ostatní mladé dámy měly na sobě vzdušné odpolední šaty v pastelových barvách. Mladý muž ji odvážnou otočkou vedl kolem dlouhého zrcadla, aby mohl obdivovat svůj vlastní švihácký vzhled, a přitom jí tvrdě šlápl na nohu. „Neomlouvejte se,“ řekl nonšalantně. Evangeline měla co dělat, aby nevykřikla, ale vzpomněla si na instrukce signora Daniellioho: „Jste stále v pohodě a šlápnutí na nohu je vždycky vaše vina.“ Sladce se usmála a nechala se vést, či spíše tlačit do dalšího sledu komplikovaných kroků, které skončily tím, že jí šlápl na druhou nohu. Tentokrát její úsměv už tak sladký nebyl. Když dohrála hudba, doufala, že si k tanci vybere někoho, kdo nevypadá, jako by měl ranní směny; jenže když se její taneční partner rozhlédl po moři zelenkavého mušelinu, otočil se, aby ji znovu vyzval k tanci. Ale během té vteřiny, co od ní poodstoupil, aby si prohlédl konkurenci, ji jiný mladý muž rázně odvedl pryč.

„Hrozně trpíte?“ zeptal se s účastí, kterou poněkud zpochybnil jeho široký úsměv. „Podařilo se mu šlápnout vám na obě nohy, že? Musím se pokusit to napravit.“ Když pak spolu ve waltzu hladce kroužili po parketu, zapomněla Evangeline na své pohmožděné nohy a poddala se jeho lehkému, ale pevnému vedení.

To je ono, pomyslela si. Poprvé tančím s mladým mužem a je to opravdu mladý muž, a ne neotesaný mladík. Šedé oči jako hřejivé oblázky, husté, vlnité hnědé vlasy, ne napomá-

dované jako Arthur nebo signor Danielli, a má přirozené, poněkud ležérní chování. „Prohlížíte si mě trochu přísně. Na co myslíte?“

„No... myslím na to, že Danielliho taneční akademii vlastně nepotřebujete.“

„Na waltz možná ne, ale rád jdu s dobou a chci umět nové tance, a jak vidím, vy zase držíte krok s novou módou.“ Prohlížel si její oblečení s neskrývaným obdivem. „Slečno Eliotová, vypadáte absolutně senzačně.“ Říkal to s vřelou upřímností.

Evangeline se usmála. Jsem šťastná, napadlo ji. Je to divné, ale jsem šťastná.

Pozdní podzim, taková krásná roční doba, pomyslela si. Svítilo slunce, vzduch byl svěže chladný, a dokonce i v Londýně byl plný vůní sklizené úrody. Beatrice procházela čtvrtí Camden Town. Udělala přesně to, co nedovolila Evangeline: šla pěšky. Jsem to ale husa. Ovšem že tu voní zelenina a jablka, vždyť je tu trh. Zasmála se a opatrně šlapala po kočičích hlavách a vyhýbala se odpadkům, které se kupily kolem trhovačů, když čistili pórek, mrkev a zelí.

„Chcete okurku, miláčku?“ křičel drzý malý stánkař.

„Ne, díky,“ odpověděla hezká mladá zákaznice a všechno si důkladně prohlížela, než si rozmyslela, co chce. „Už jednu mám.“

„Ne tak velkou, jako je moje!“ křičel nazpátek.

„Pro mě je velká dost, díky.“

Beatrice spěchala dál a sama pro sebe se usmívala. Bude se jim dařit dobře. Když budou mít obě práci, poradí si i bez

podnájemníků tety Lydie. Proč jen jim říká „platící hosté“? Je to tak afektované. Stejně nezáleží na tom, jak se jim říká. V každém případě by se z jejich domova stal penzion.

Na domě v Green Street byly u dveří tři zvonky, ale jenom jeden z nich byl označený: GRAYOVY DUCHOVNÍ PUBLIKACE. Když je to ateliér, měl by být v horním patře, uvažovala Beatrice.

Podívala se dovnitř oknem v přízemí. U velkého psacího stolu, pokrytého rukopisy, seděl korpulentní muž středního věku, kouřil dýmku a zdálo se, že se zasní. Zamávala na něj. Otočil se a tázavě se usmál. „Jack Maddox,“ neslyšně artikulovala. Vypadal zklamaně, ale velice zřetelně ukazoval směrem ke stropu. Nemýlila se, poslední patro. Muž pak gestem naznačil, že má strčit do dveří. Nebyly zamčené.

Beatrice stoupala nahoru po schodech a pomalu ji opouštělo sebevědomí. Co asi Penelope řekla bratrovi? Moc toho asi nebylo, předpokládala, vždyť o ní vlastně nic neví. Tak, to je poslední poschodí. Byly tam dveře, a opět žádné jméno. Zaklepala, ale ani tyhle dveře nebyly zamčené.

„Dobrý den,“ pozdravila zvučně a vešla do evidentně prázdné přijímací kanceláře.

„Kdo to k čertu je?“ Dveře se rozlétly a objevil se Jack Maddox. Měl na sobě pomačkaný večerní oblek, s nímž ladily rozčuchané vlasy – dokonce i obličej má pomačkaný, pomyslela si Beatrice.

„Á ehm, pardon,“ řekl. „Myslel jsem, že jste někdo jiný, muž samozřejmě.“ Po této vágní omluvě vyštěkl: „Co chcete?“

„Jsem Beatrice Eliottová. Vaše sestra vám...“

„Aha, ta nezaměstnaná. Říkal jsem *pozdě* dopoledne.“

„Pane Maddoxi, je dvanáct hodin. To je tak *pozdě* dopoledne, jak to jen jde.“

Vydal zvuk, něco mezi odfrknutím a smíchem, a otevřel dveře do ateliéru. „Posadte se. Sklenku šampaňského?“

„Ne, děkuji.“ Očima hledala, kam by si sedla. Každá volná plocha byla zavalená předměty, knihami a časopisy a jedinou židli v místnosti okupoval kastrol naplněný vodou s ledem, v němž stála lahev šampaňského.

„Tady.“ Sundal hromadu negativů z pohovky, která byla uprostřed téměř úplně propadlá. Beatrice si na ni opatrně sedla, ale ne dost opatrně: pomalu klesla až na podlahu. Mám tu zůstat? uvažovala. Mám se rozesmát? Mám ho praštit?

Překvapeně se na ni podíval. „Co tam dole děláte? Nemyslel jsem, že se máte posadit tady, myslel jsem *tady*. Ukázal na rozviklanou židli. Podívejte se na tohle.“ Podal jí jeden z negativů.

„Velmi hezké,“ řekla pochybovačně, stoupla si a prohlížela si fotografii ženy středního věku s mnoha bradami a řadami perel kolem krku.

„Budete se muset polepšit,“ konstatoval. „Velmi hezké, panebože. To neumíte lhát líp?“

„Nemám v tom moc praxi.“

„Co jste dělala, co umíte?“

„Pracovala jsem pro svého zemřelého otce jako recepční a účetní.“

„Takže umíte spolehlivě evidovat termíny?“

„Myslím, že ano.“

„Myslíte, nebo víte?“ vyštěkl.

„Vím.“

„Psaní na stroji?“

„Ano,“ odpověděla a měla na mysli dvěma prsty, ale když on nemá nic proti lhaní, aspoň se v tom pocvičí.

„Těsnopis?“

„Ne,“ a z náhlého pocitu provinilosti dodala: „Na stroji píšu jen dvěma prsty.“

„Víte něco o fotografování?“

„Ne.“

„Málo lidí o tom něco ví; tak abychom to shrnuli, píšete dvěma prsty a kdysi jste pracovala pro svého papá.“ Slovo „papá“ pronesl značně pohrdavým tónem.

„Ano,“ souhlasila, ač ji to stálo velké úsilí. „A teď bych ráda pracovala pro vás.“

Pobaveně se na ni podíval. „Myslel jsem, že jste říkala, že neumíte lhát.“

Odešel do jiné místnosti, která patrně byla temnou komorou, a vrátil se s velkou fotografií. „Tady, a tím chci říct, podívejte se na tohle a nesedejte si zase na zem.“ Vzala fotografii do ruky; byl to stejný obrázek jako předtím negativ, ale žena na něm vypadala o mnoho let mladší, všechny dvojité brady byly pryč a perly se třpytily na štíhlém sněhobílém krku. „Tady přijde ke slovu to lhaní; musela byste ji přesvědčit, že to je přesná podoba, a v žádném případě byste se nesměla zmínit o retušování. Jestli je vám to proti mysli, slečno, eh...“

„Eliottová.“

„... pak navrhuju, abyste si hledala práci jinde, ovšem opravdu nevím, jaký byste se svou kvalifikací mohla čekat plat.“

Zvedl z podlahy sklenici. „Určitě víte, že byste nechtěla sklenku šampaňského?“

„Určitě, pane Maddoxi, a určitě taky vím, že jste nej-arogantnější a nejnevychovanější muž, s jakým jsem se kdy setkala.“

Kdyby ji byl Jack Maddox znal delší dobu, byly by ho dvě červené skvrny na jejích tvářích varovaly, že si zahrává

s ohněm. Ale protože ji neznal, řekl: „To je možné, slečno Eliottová, ale pochybuju, že jste se v životě setkala s mnoha muži, ať už arogantními, nebo jinými.“ Uviděl, že Beatrice v ruce třímá kastrol s ledovou vodou, a rychle ustoupil směrem k pohovce. Pohled na to, jak sedí uvězněný mezi dvěma půlkami pohovky v prohlubni plné vody, značně přispěl k nápravě její pocuchané důstojnosti.

Už jako dítě měla Beatrice schopnost vyvolat v ní nejistotu: oči v tom malém liščím obličejí upírala na ni, nebo spíš skrz ni, jako by něco věděla. Samozřejmě nemohla nic vědět, ale ten studený pohled jako by naznačoval, že dokáže být stejně krutá jako její otec. Právě teď například se špatně skrývaným opovržením upřeně zírá na její vlasy. Lydia si je začala uhla-
zovat, přestože věděla, že její účes je v pořádku, vždyť právě
přišla od monsieur Alexandra. Ten umí tak chytře zamasko-
vat její řídnoucí šediny, že to vypadá, že má vlasy stejně kaš-
tanové a husté jako dřív.

„Beatrice, určitě by tě bavilo mít tu Crawleyovy. Měli tak zajímavý život, už jen to jejich cestování... Žiješ úplně izolo-
vaně, má drahá, a tohle je šance získat nové přátele.“ Beatrice
se nedívala na tetiny vlasy, ale vzpomněla si na svůj posled-
ní pohled na Jacka Maddoxe a zasmála se. Lydia, celá zma-
tená, se na sebe podívala do zrcadla.

„Ale stejně to budou podnájemníci,“ řekla Beatrice stroze
a prohlížela si přitom dlouhý hedvábný kabátek, který držela
v ruce. „Jestli chcete mít ten samý z panné sametu, nebude
tak dobře splývat.“

Lydia se otočila od zrcadla a přezíravě se usmála. „Jsou

to moji přátelé a budou tvými hosty, i když hosty platíci-mi; a ten kabátek měli v kolekci jak v hedvábí, tak v pan-né sametu.“

„V tom případě navrhuju, abyste si ho objednala u mon-sieura Worthe, který je sice drahý, ale určitě ho ušije tak, aby správně splýval.“ Beatrice věděla, že reaguje přehnaně příkře, ale vědomí, že možná bude nezbytné, aby přijala Crawleyovy coby podnájemníky, smetlo poslední stopy její ranní dobré nálady, která přežila i setkání s Jackem Maddoxem.

Lydia vynesla své trumfové eso: „Musíš myslet na Evange-line, ne jenom na sebe. Je to milá dívka a určitě se brzy do-bře vdá. Až k tomu dojde, určitě budeš chtít být soběstačná, a ne být zátěží pro svou sestru.“ Její taktika byla až nečeka-ně úspěšná. Beatrice, která náhle vypadala přepadle a una-veně, vstala a kabátek opatrně položila na židli.

„Nebudu čekat na čaj, teto Lydie, a s vašimi ‚platíci-mi hos-ty‘ si to určitě rozmyslím.“ Slova „platíci hosté“ řekla se stej-ným důrazem jako Jack Maddox slovo „papá“. Co by jeho fotoaparát asi udělal s její tetou, zauvažovala a důkladněji si ji prohlédla. Ty malé tukové polštářky v koutcích úst, kvůli nimž vypadá jako morče, by byly pryč a taky by zmizelo asi deset centimetrů z šířky jejich boků. Beatrice se znovu muse-la zasmát. „Sbohem, teto Lydie. Dám vám vědět.“

Evangelinin nos vykukoval zpoza teplé měkké přikrývky, kterou ji Edward přikryl. Chtěla se setkat s jeho pohledem a otočila se, ale vítr, který svištěl kolem auta, jí navál vlasy do obličeje, a tak se raději dál dívala na silnici. Automobil voněl kůží a sedlovým mýdlem; bylo vidět, že o něj velmi

dobře pečuje. Potěšilo ji, když se jí Edward poněkud rozpačitě svěřil, že auto pro něj znamená víc než cokoli jiného na světě. A doufala, že taky víc než kdokoli jiný. Je neobyčejně milý. Ne, to není správné slovo, je víc než milý, je galantní a ohleduplný. To, jak se choval v akademii, bylo velmi pozor-
né a taktní: nechtěl způsobit nepříjemnosti signoru Daniellimu ani ohrozit její zaměstnání, a tak s ní tančil pouze každý druhý tanec a mezitím vždycky provedl tu nejméně pohlednou dívku v sále. Na konci dlouhého odpoledne si myslela, že bez rozloučení odešel, a když se rozhlížela po vyprazdňujícím se parketu, cítila se jako pravá hosteska z tančírny; kromě toho ji v lodičkách s tenkou podrážkou začaly bolet nohy. Ta práce pro ni byla snesitelná právě jen díky němu. Vyšla z akademie a dala se doleva v naději, že na ni bude čekat, ale Tottenham Court Road byla plná obyčejných mužů a žen vycházejících z obchodů a kanceláří a po „neobyčejném“ Edwardovi nebylo ani památky.

Plahočila se k autobusové zastávce a cestou z ní vyprchala všechna její předchozí radost a energie. Je jen pracující ženou, stejně jako ty ostatní ženy na ulici, a romance a přátelství nejsou určeny pro ni.

„Haló, hlavu vzhůru, slečno Eliottová.“ Najednou se vedle ní objevil ve svém automobilu. „Rád bych vás odvezl domů – musíte být vyčerpaná.“ Opatrně ji usadil v autě a pečlivě kolem ní ovinul příkrývku. Evangeline si všimla mladé ženy na autobusové zastávce, která se na ni dívala s neskrývanou závistí. Žena byla hubená a bledá a do chladného podzimního počasí byla příliš lehce oblečená.

Já mám takové štěstí, proběhlo jí hlavou. Mám práci a nového přítele. Usmála se na mladou ženu dávajíc tím najevo, že i jí by se něco takového mohlo přihodit.

Edward zpomalil, aby nechal přejít ukázněný průvod dětí, a podíval se na Evangeline. Větrem jí zrůžověly tváře a oči jí jen zářily. „Měla byste být unavená, a zatím vypadáte, jako byste mohla tančit celou noc.“

Pohlédla na něj s předstíraným zděšením. „Ach ne, pane Banksi, jen to ne.“

„Víte,“ začal váhavě, „doufám, že to nebudete považovat za troufalost, ale mám pocit jako bych vás znal už mnohem déle než jedno odpoledne, já...“

„Ano,“ pronesla překvapeně, „já mám přesně stejný pocit.“

„Chtěl jsem se zeptat...“ Ze skupiny dětí se oddělil jeden malý chlapec, který zřejmě nebyl tak ukázněný jako ostatní, a přiběhl k autu s neartikulovanými výkřiky nadšeného obdivu.

Evangeline a Edward se zasmáli a Edward vysvětloval: „Ano, je to De Dion-Bouton dvacet jedna, a děkuju, kamaráde, taky si myslím, že je báječný.“ Chlapec se zeširoka usmál a běžel zpátky za svou skupinou. Edward pokračoval v jízdě a Evie zatím dumala, na co se asi chtěl zeptat.

„Víte,“ řekl, „chceme se jít dnes večer s několika přáteli podívat na film *Those Glorious Years* a bylo by naprosto skvělé, kdybyste mohla jít s námi.“

Evangeline se nadšeně narovнала. „To bych moc ráda,“ začala, ale pak ji radost přešla, když si vzpomněla na Beatrice. „Ale nepůjde to, čeká na mě moje sestra.“

„A nemohli bychom jí to říct a pozvat ji taky?“

„Nebylo by to k Beatrice fěr. Dneska je můj první den v prvním zaměstnání a ona není jen moje sestra – víte, ona se o mě celý život starala.“

Edward přijal svou porážku statečně. „Podle toho, co říká-

te, se mi vaše sestra Beatrice líbí. Třeba to můžeme podniknout někdy jindy.“

Beatrice, která nevěděla nic o tom, že jí právě někdo složil kompliment, se dala do vyšívání bílé piké vesty. Asi proto, že vesta původně patřila jejímu otci, s potěšením zabodávala jehlu do látky s větší zuřivostí, než bylo zapotřebí. „Zatracená teta Lydia,“ řekla nahlas. „A zatracený bratranec Arthur a zatracení Crawleyovi a dvojnásob zatracený Jack Maddox.“ Uslyšela, že přijíždí auto, a podívala se z velkého podkrovního okna ven. Rozzářené Evangeline, která byla evidentně ve skvělé náladě, starostlivě pomáhal z auta vysoký, rozčepýřený mladý muž. S hlavami těsně u sebe si podali ruce a chvíli zaváhali, pak se od něj Evangeline odtrhla, vyběhla nahoru po schodech a u dveří se zastavila, zatímco mladý muž se za ní díval s očividným obdivem. Evangeline mu zamávala, mladík skočil do auta a velkou rychlostí odjel.

„Beo, Beo, pojd’ ke mně,“ prozpěvovala si Evangeline na schodišti.

Molly vystrčila hlavu z kuchyně a volala za ní: „Je ve svém pokoji, slečno Evie!“

Dům najednou ožil, pomyslela si Beatrice, a když do pokoje vpadla Evangeline, s úsměvem odložila vyšívání.

„Viděla jsi to auto? Není úžasné? Je to značka Dian Buton nebo tak nějak, a Edward říkal, že to je něco naprosto výjimečného.“

„A kdo je Edward?“ zeptala se Beatrice starostlivě.

„Jmenuje se Edward Banks a skoro celý večer se mnou tančil; ach, mé ubohé nohy – ne kvůli němu – chci říct, není to

jeho vina, že mě bolí nohy, je výborný tanečník. Chce mě vzít do kina.“ To všechno z ní překotně vypadlo, když si svlékala kabát, sedala si a sundávala boty z bolavých nohou. „Ještě s někým jiným,“ dodala.

„S někým jiným, kým?“ chtěla vědět Beatrice.

„S nějakými dalšími lidmi. Že mi to dovolíš? Jsem úplně vyčerpaná, je to tak únavné, někteří muži jsou tak... Ach Beo, promiň.“

Zarazila se a s provinilým výrazem se Beatrice zeptala: „Jak jsi uspěla u pana Maddoxe?“

„Neuspěla,“ odpověděla Beatrice úsečně, a Evie věděla, že nemá smysl se dál vyptávat.

„Ach, chudáčku Beo.“ Zaváhala. „A co teta Lydia?“

Beatrice vstala a podívala se z okna. Závěr dne byl stejně krásný jako jeho začátek; na trávnících ležely závěje červeného a žlutého listí a z ohýnku u sousedů stoupal sloupec štiplavého modrého kouře. Otočila se zpátky k sestře, v její tváři jako by zůstal otisk melancholie podzimu. „Je mi líto, Evie, ale vypadá to, že mě nikdo nezaměstná, a možná budeme muset vzít platící hosty.“

„Platící vetřelci, tak jim budu říkat,“ prohlásila Evangelina.

Zdá se, že nějakou práci přece jen mám, napadlo Beatrice, když si z červeného zpoceného obličejce odhrnovala pramen vlhkých vlasů: práci vrchní pradleny. Kuchyně byla plná páry z kotle, v němž vyvařovaly prádlo, a dřevěné tyče u stropu byly ověšené mokrým oblečením. Podívala se na Molly, která mandlem protáčela těžká mokrá prostěradla.

Byla taky celá červená v obličeji – při manuální práci mizí rozdíly mezi lidmi, uvědomila si Beatrice. I Evangeline je svým způsobem manuální pracovnice; chodí sice do práce v hezkých šatech a krásně učesaná, ale po čtyřech hodinách tance je jí pravděpodobně stejně horko a má stejně vlhké vlasy jako teď ona – i když při tanci na sobě nemá obrovskou kalikovou zástěru. Beatrice se při té představě musela usmát. Plivla na žehličku, která ještě nezasyčela. Dřív nesnášela, když to prádlena dělala, ale teď už věděla, že to šetří čas: když nezasyčí, není dost horká. „Je už horká druhá žehlička, Molly?“

„Určitě, slečno Beo. To chce chytrý mozek, něco takového vymyslet – paní Gaskinovou by v životě nenapadlo používat dvě žehličky; jen vždycky seděla, popíjela čaj a čekala, až bude žehlička horká.“

„Když jsme ji propustily, myslela jsem, že budu nešťastná, že tohle všechno budu muset dělat,“ přemítala Beatrice. „Ale nějak mě uspokojuje, když vidím všechno prádlo vyprané, vyžehlené a složené.“

„Dobře vykonaná práce,“ prohlásila Molly. „Jen je škoda, že se musí zase použít a všechno to zkazit.“

Ozval se zvonek u domovních dveří. Molly a Beatrice se na sebe podívaly. Ani jedna nebyla vhodně oblečená, aby mohla jít otevřít. „Čekáte někoho, slečno Beo?“

„Ne, a takhle oblečená nechci nikoho vidět.“

Beatrice se znovu podívala na Molly a musela se usmát: byla vepředu celá promočená, jak tahala z kotle mokré ložní prádlo. „Asi přece jenom budu muset jít otevřít já.“ Zasmála se, vyšla z kuchyně, v hale se podívala do zrcadla, uhladila si vlasy, narovнала pásek a otevřela dveře.

„Slečna Eliottová?“ Žena vypadala poněkud nervózně.

„Ano,“ řekla Beatrice. „Co si přejete?“

„Jsem paní Henshawová.“

Bea byla zmatená. Zdálo se, že ta žena si myslí, že ví, kdo je. „Je mi líto, ale...“

„Byla jsem přítelkyní vašeho otce.“ Beatrice si ji chladně změřila. „Vím, že jsme se nikdy nesetkaly, ale ráda bych si s vámi promluvila.“

„Promluvila si se mnou o čem?“ Beatrice neměla v úmyslu být hrubá, ale její tón byl dostatečným varováním pro paní Henshawovou, že kdyby bylo potřeba, dovedla by být opravdu velmi rázná.

„Bylo by jednodušší, kdybych – mohla bych jít dál?“

Beatrice neochotně ustoupila a podržela jí otevřené dveře. „Když si přejete.“

Asi čtyřicetiletá žena byla atraktivní, velmi dobře, byť neokázale oblečená. Seděly proti sobě v chladném přijímacím pokoji u vyhaslého krbu. „O čem jste se mnou chtěla mluvit, paní Henshawová?“

„No... víte, je to v souvislosti s vaším otcem.“

„Ano, to už jste říkala.“ Beatrice dál mluvila úsečně a chladně.

„Chtěla jsem vám vyslovit soustrast a...“

„Děkuji,“ přerušila ji Beatrice a zkoumavě se na paní Henshawovou podívala. „Byla jste jeho pacientka?“

„Ne.“

„Ovšemže ne. To bych si vás pamatovala.“

Paní Henshawová vstala, prošla se po pokoji a přitom si mnula studené ruce. „Váš otec a já jsme byli přátelé, intimní přátelé. Často mluvil o vás a o Evangeline.“

Beatrice se zatvářila znechuceně. „Jste ta přítelkyně z Leamington Spa?“ řekla náhle.

„Ach tak.“ Paní Henshawová vydechla úlevou. „On se vám zmínil...“

„Ne.“

„Ach bože,“ usmála se paní Henshawová posmutněle. „Tohle bude trapnější, než jsem si myslela.“

Beatrice si prohlížela její mírně zaoblenou elegantní postavu; byla opravdu velmi atraktivní: krátký rovný nos, velké šedé oči a trochu vyšisované kaštanové vlasy. Trochu podobná matce – zřejmě otcův typ, pomyslela si hořce. „Trapné? Vy se cítíte trapně? To je mi líto.“

Paní Henshawová nepostřehla ironii a začala vysvětlovat: „Měla jsem ho ráda a byla jsem mu vděčná. A teď bych vám chtěla pomoci.“

„Pomoci? Jak?“

Molly zaklepala na dveře a vešla. „Zvonila jste, slečno Beo?“

„Ne, nezvonila,“ vyštěkla Beatrice.

„Přála byste si čaj, slečno Beatrice?“ zeptala se Molly nezvykle uctivě.

„Ne, nepřála.“ Molly tam stála a zvědavě si prohlížela cizí ženu. Tak se mi zdá, že se vracejí staré hříchy, napadlo ji. „Děkuju, Molly, můžeš jít,“ propustila ji Beatrice.

Paní Henshawová se otočila k Beatrice. „Dozvěděla jsem se od vašeho bratrance Arthura, že jste v dost tíživé situaci.“

„Od bratrance Arthura?“ reagovala rozezleně Beatrice. „To říkal bratranec Arthur? Je bratranec Arthur váš další přítel z Leamington Spa?“

„Je to přítel,“ důstojně se ohradila paní Henshawová. „Váš otec a já jsme s ním často večereli a nebylo to pokaždé v Leamington Spa.“ Odmlčela se a pak smířlivým tónem dodala: „Slečno Eliottová, přišla jsem za vámi, protože si o vás dělám